

Art og i hvad Omfang, kommer dels an paa den Regering, der sidder, og som vil foreslaa dem, og den Rigsdag, som vil vedtage dem, og dels kommer det naturligvis an paa, hvorledes de almindelige økonomiske Forhold og Statens Forhold ere. Men, som sagt, det ærede Medlem mente, at jeg ikke havde baaret mig rigtigt ad, saaledes som jeg havde styret med Finanserne — jeg har jo kun i kort Tid haft med dem at gøre. Men hvis det ærede Medlem mener det, og hvis det er den almindelige Mening, er der ikke andet at gøre end at vedtage et Mistillidsvotum til den Finansminister, som styrer Finanserne slet.

Her kommer jeg til nogle almindelige Betragtninger, som jeg har Lyst til at fremsætte i Anledning af, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde, og hvad der ogsaa er sagt af den ærede Ordfører, hvis første Foredrag jeg ikke hørte, fordi jeg var nødt til at være i Landstinget, med Hensyn til Regeringens Stilling, da disse Bemærkninger ogsaa ere henvendte til mig. De ærede Medlemmer udtalte sig saaledes, at da denne Regering traadte til, var det første, den skulde have gjort, at opløse Folketinget, for saa vidt den den Gang havde samme Mening om Forsvarslovene, som den havde, inden de bleve vedtagne, og hvis det var dens Ønske at komme til en Revision af Forsvarslovene. Jeg vil først sige dertil, at da denne Regering traadte til, var noget af det første, den maatte gøre, at skaffe Penge. (Afbrydelse). Ja, at skaffe Penge, thi vi stod overfor en tom Kasse, og vi maatte derfor skaffe Penge til de løbende Udgifter. Mine Kolleger kunne bekræfte, at det første, jeg maatte sige til dem, var: Vi maa optage, om ikke et fast, saa dog et midlertidigt Laan. Og hvorfor det? Fordi den Finansstyrelse, der havde været i de sidste 5 Aar, siden der i 1905 kom en ny Kurs, da det ærede Medlem fra Ringkøbing fik hele sin Indflydelse gjort gældende som Konseilspræsident, og siden vi fik den Forligspolitik og Militærpolitik, som har sat sin Frugt i den Række af Love, alle ærede Medlemmer kende — siden denne Finanspolitik er bleven ført, maatte vi komme til det, som vi nu ere komne til, et stort Underskud paa Finansloven og stadig forøgede Udgifter, ganske særlig Militærudgifter. Grunden, hvorfor der ingen Penge er, er den, at de forrige Regeringer have brugt Pengene op, og det er noget, man dog ikke godt kan bebrejde den siddende Regering. Det ligger da ende-

lig ogsaa i de Ord, det ærede Medlem fra Frederiksberg benyttede, at naar de finansielle Forhold ere, som de ere, skulde Finansministeren og den nuværende Regering have nogen Skyld i dette. Jeg siger dertil, at al Skylden ligger paa de forrige Regeringer. Overhovedet ligger altid Ansvaret paa Regeringerne, det vil jeg aldrig gaa fra. Man kan nok sige, at vi alle have Skyld, og at de Radikale ogsaa have opfordret til større og større Udgifter, men dertil er at svare, at det er Regeringens Pligt at sørge for, at Finanserne styres ordentligt, da det er den, der har Ansvaret.

Men jeg vender tilbage og siger: Da vi kom til Regeringen, var det første, vi maatte gøre, at skaffe Penge i Kassen. Hvis vi havde kastet Landet ud i en Valgkamp straks — og vi maatte dog have Lov til at se os om, inden vi gjorde det —, vilde det have set ilde ud med Landets Statshusholdning. Det er den første Grund, jeg vil gøre gældende overfor det ærede Medlem fra Ringkøbing og andre ærede Medlemmer, som raabe paa, at vi skulde have haft Valg straks. Det næste er, at vi maatte først vide, hvordan Landet laa, hverken vi eller Befolkningen kendte Stillingen, saaledes som vi kende den nu med Hensyn til den finansielle Situation, vi maatte vide Besked, og fra alle ærede Medlemmer og ude fra Landet have vi hørt det samme: Det er godt, vi endelig faa Besked om, hvordan vi sidde i det. Det havde Betydning for os og for alle, at vi fik det klart. Da der havde været Valg i Maj, og Forsvarslovene vare vedtagne den 30. September, og der var udfærdiget en Mængde Ordre om Forsvarslovenes Gennemførelse, og vi sad midt i en Finanslov, som var bestemt af disse Forsvarslove, og som vi ikke kunde komme fra, var der ikke andet for os at gøre end loyalt, som vi vilde, og som vi ogsaa gjorde det, at regne med de gældende Love, hvad enten det var Militærlove eller ej.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) omtalte den Forhandling med Generalerne, som ogsaa Konseilspræsidenten og jeg have nævnt. Det ærede Medlem — det lagde jeg Mærke til — talte om den Besparelse, det havde været med de 6 Mill. Kr. Det var nok en Fejltagelse; han rettede ogsaa hurtigt Ordet til „Udsættelse“, men jeg bed Mærke i Ordet „Besparelse“, fordi der tidligere har været Diskussion om, hvorvidt der her var en Besparelse eller en Udsættelse. Nu kom det ærede Medlem til at bruge Ordet Besparelse. Ja,